

hurtige, gennemtrængende, høje Lokketoner; Taarnfalken flyvende mellem de gamle Fyrretræers rødligviolette Stammer eller siddende ubevægelig, højt oppe paa den yderste Spids af en udgaaet Gren; og Lærkefalken, naar den pludselig og uventet viser sig staaende ubevægelig i Luften over Markernes gule Neg eller over vore Strandkanter, for efter et Øjeblikks Ro med et mægtigt Slag at sejle lavt hen over Terrænet og derefter, hævende sig op atter indtage den rolige Stilling og fortone sig som en lille Prik mod den blaa, klare Horizont. Dette er Billeder, alle Naturvenner kender og glædes over, Billeder, som vi ikke kan se for tidt. Kærhøgen, som i hvert Fald her ved Faaborg tidligere var almindelig, og som kunde ses flyve lavt hen over Rørene i »Sundet« eller sidde paa en Sivholm, fortærende en Rørhøne, ses ikke mere her; forhaabentlig vil den komme igen, nu Fuglefaunaen er fuldstændig fredet paa denne interessante Lokalitet.

Som sagt, Ornithologisk Forening bør gøre noget, ellers forsvinder de sidste Rester af vor Rovfuglefauna.

Ønskeligt var det ogsaa, om Forstvæsenet blev interesseret i at skaane — saa vidt muligt — de enkelte Træer og deres nærmeste Naboer, som Rovfuglene fortrinsvis ynder til Rugeplads, selv om saadanne Grupper af Træer derved kom til at overskride den økonomiske Modenhedsalder i betydelig Grad, saa betydeligt, at de tilsidst med deres hule Stammer kunde give Ugler og mange andre Fuglearter et længe savnet Ly. Alle de almindelige Arter Rovfugle vilde profitere heraf — mulig ogsaa Ørnene, skønt jeg tør jo næppe haabe, at disse kongelige Dyr atter vil fæste Bo i det kære lille Danmark, hvor Jagtiveren desværre er saa stor, at snart sagt intet Dyr mere tør føle sig sikker — allermindst en Ørn.

For Jagtiveren hjælper Fredningslovene ikke meget, nej, maatte vi kun snart faa den længe ventede og ønskede Jagtskat.

OM NOGLE AF VORE LAPPEDYKKERE.

AF

M. EWALD HANSEN.

I Tidsskriftets 4. Aarg., Hæfte II findes nogle kortfattede Bemærkninger af mig ang. Thylands Fugle, og bl. a. er ogsaa Lappedykkere nævnt. Fra 1901 til Sommeren 1910 traf jeg ikke

Sorthalset Lappedykker (*Podiceps nigricollis*) ynglende, endskønt jeg hvert Aar besøgte en stor Del af de thylandske Søer. Men en Junidag 1910 kom jeg tilfældig forbi en ganske lille Sø ude i Vang, ca. 15 km Vest for Thisted. Jeg havde aldrig før skænket denne lille Plask Vand nogen Opmærksomhed, da jeg ikke troede, nogen Fugleart kunde falde paa at bosætte sig der. Paa den ene Side af Søen er der opdyrket Jord, og paa den anden er der en temmelig stor, gammel Granplantage. Det er ikke hvert Aar, der er Vand i Søen; paa det Sted, hvor man det ene Aar høster Korn, kan der det næste være et Par Alen Vand. Naar der er Vand i Søen, er den gerne tillige opfyldt af Rør og Vandplanter, saa der er næsten ufremkommeligt. Ved dette Sted standsede jeg altsaa en Junidag 1910 og undersøgte Søen lidt nærmere. Det varede ikke længe, inden jeg i Kikkert fik Øje paa en Sorthalset Lappedykker, og jeg var derefter ikke i Tvivl om, at denne Fugleart ynglede her. Jeg fandt da ogsaa snart Rederne, som var spredt over hele Søen; et Par havde anlagt Reden paa en gammel Dæmning, ganske tørt, og 6 Par havde slaaet sig sammen i den vestlige Del af Søen ganske tæt ved Siden af hinanden. Ialt var der af denne Art vel mindst 12 Par. Rederne indeholdt 4 à 5 Æg og blev dækkede, naar Fuglene forlod Reden; en Undtagelse fra denne Regel gjorde dog et Par, idet jeg ved senere Besøg lagde Mærke til, at Æggene aldrig blev dækkede. Jeg forbavsedes derefter over for første Gang her i Thy at finde ynglende Graastrubet Lappedykker (*Podiceps griseigena*); der var dog kun et Par, og Reden indeholdt 4 Æg. Da jeg nogle Dage senere atter besøgte Stedet, blev jeg yderligere overrasket ved at finde en Rede af Lille Lappedykker (*Tachybates minor*); den var saa lille og fortræffelig skjult mellem Rør, at den var meget vanskelig at opdage. I denne lille Vandpyt ynglede der altsaa hele 3 Lappedykkerarter. Det var ganske morsomt at lægge Mærke til, hvor hurtigt Lappedykkeræggene i denne Sø forandrede Udseende. Det ganske frisklagte Æg var blaa-hvidt, og derefter var der alle Overgange til chokoladebrune, alt eftersom Ægget havde ligget 2, 3, 4 eller flere Dage i Reden. Mulig staar dette i Forhold til Vandets Jærnmængde, thi f. Eks. i Voldum Sø blev Æggene ikke farvede. Den 7. Juli s. A. var jeg igen ude paa dette Sted for at iagttage Fuglene, og da var der en Del Unger. Da Søens Vegetation blev mere og mere fyldig, var det naturligvis ikke let at finde en

saa lille Klump, som den Lille Lappedykkers Rede er, men efter nogen Tids Søgen fandt jeg dens Unger, som nu var krøbne af Ægget. Det var nogle nydelige, fløjlsbløde Smaaskabninger med lyse Striber paa Ryggen. De var allerede i Stand til at kunne dykke ca. 30 cm ned, og naar de saa var komne ned til denne Dybde, stak de Benene ud til Siden og gled op til Overfladen igen. Moderen opholdt sig tæt ved i Rørene; men det var ikke muligt at faa den at se, kun af og til hørte jeg dens pibende Lyd, hvorefter et lille Plask forkyndte dens Nedykning. Samtlige Lappedykkerarter var i det hele taget meget vanskelige at iagttage paa dette rørfyldte Sted; bedst kunde det ske, naar man hen imod Aften med Baaden skjulte sig i de tætteste Rør ved de i sin Tid gravede Kanaler, saa kunde man sommetider uset blive Vidne til lidt af deres Familjeliv.

Da jeg i Maj 1911 igen besøgte Stedet, var Søen tør, saa det Aar var der ingen Fugle. Ydermere arbejder man nu paa at faa Søen tørlagt for bestandig, og den Dag, da Lodsejerne kan blive enige derom, vil Thyland være et lille Stykke interessant Natur fattigere.

NØDDEKRIGE (NUCIFRAGA CARYOCATACTES) YNGLENDE I DANMARK I SOMMEREN 1912.

AF

P. JESPERSEN.

Den store Indvandring af Nøddekriger her i Efteraaret 1911 medførte som nævnt i Beretningen derom¹, at en Del Fugle forblev her i Landet endnu i Foraaret og langt ind i Sommeren 1912. Det var derfor højst sandsynligt, at Nøddekrigen ynglede her i Landet 1912, men noget sikkert Bevis forelaa ikke, da jeg i Foraaret 1913 bearbejdede det indkomne Materiale om Nøddekrigens Forekomst og Udbredelse.

Først nu i Maj 1913 er der kommet et utvivlsomt Tilfælde af Ynglen her i Landet til min Kundskab, idet Hr. Hofjægermester H. Estrup, Kongsdal pr. Mørkøv med stor Elskværdighed tilstillede mig Meddelelse om, at Nøddekrigen ynglede i Kongsdal Skov i 1912. Reden og Ungerne blev fundet i en ca.

¹ Dette Tidsskrifts 7de Aargang, 3die Hefte.